

مزامير

۱

صالحه آدمان راه و شروره آدمان راه

۱ خَسَّه ببا آكسى كه شروره آدمان نه مشورت نكره
و نيشى گناهكاران راه را،

و مسخره گرانان نه همنشين نيبى؛

۲ بلکم چمه مشتاقه كه خداونده شريعتك اطاعت بكره
و شبانه روج چه شريعته پر فكر كره.

۳ آ داری شواره كه جُو ورك كاشته بيه،
كه اِشتن ميوه اِشتن وقتك آورده،

و چوه ليوه چولوكسه نيبينده،

آ، هر كاری گره اوک موفق بى.

۴ اما شروره آدمه اِنجوره نينده

بلکم سِمَبَره شوارنده كه باهاد اوان اِشتن نه بَره.

۵ پس نه شروره آدمه خدا داوريك تُوع آورنده،

و نه گنهكاره صالحه آدمان جمعك.

۶ چون خداوند صالحه آدمان راهه ويراچينه

اما شروره آدمان راه، شى نابودى را.

من اشته درسته راک رهبری بکه

داوود مزمور.

^۱ ای خداوند، چمن لاوان گوش آده
چمن ناره هان توجه بکه.

^۲ ای چمن پادشاه و ای چمن خدا،
چمن داد آرس،

چون از اشته درگاه دعا گرم.

^۳ خداوند، تولیصیی زو چمن صصه آشنوی؛
تولیصیی زو، چمن دعا اشته درگاه آورم
و انتظار گشم.

^۴ چون ته خدایی نییش که شرارتک خسر بایه؛
بدی نتانه تینه ای یاگاک بندره.

^۵ آوه ای که پیله پیله لاوه کرده نتاننده اشته حضورک تو بوعرنده؛
ته همه ی بدکاره آدمانک بیزارش.

^۶ ته درویه واجینان هلاک کری.

خداوند قاتله آدمانک و حقه بازه آدمانک دولدیکی بی.

^۷ اما از اشته پره محبته واسنه اشته کییه دله آیم

و ترس و حرمت نه، اشته مقدسه معبده طرفه را تعظیم گرم.

^۸ خداوند، چمن دشمنان واسنه من اشته درسته راهک هدایت بکه
و اشته راه چمن پرانک دوز آکه.

^۹ چون که چوان گرک راسته لاوه نی و

چوان باطن هلاکت نه فته.

چوان لوک آواجه قبری شواره،

و اشته زوانه چاپلوسی کرده.

^{۱۰} خدایا، چوان خطا جزا چوان سر بایه،

بدا که اشته نقشه آن نه اشته گل بگنده؛

چوان تقصیران پر بیینه واسنه آوان اشته حضورک فر آده بر،

چون که اشته ضد هشتنده.

۱۱ اما بدا همه‌ی آوه ای که ته پناه آورنده شاد ببینده.
بدا آوه تا ابد شادینه آواز بخواننده.
چوان ویراجین بَبَش
تا آوه ای که اشته نامنه خَشنده تِک شادی بکرنده.
۱۲ خداوندا، چون ته، صالح آدمه برکت دپی
و اشته لطف نه ای گله سپره شوار، آوان دیگیری و محافظت کردی.

۷

ته پناه آورم

مزمور د/وود

۱ ای خداوند، چمن خدا، ته پناه آورم؛
من همه‌ی کسانی دسک که من تعقیب کردنده نجات آده و آزاد بکه،
۲ مبادا آوه ایگله شیر شوار چمن جانه اوزارنده،
و من تیکه تیکه بکرنده و کسی مبی من چوان چنگک براوره.
۳ ای خداوند، چمن خدا، اگم اچی ای که واترنده از کردم بیبی،
اگم کسیم ظلم کرده؛
۴ اگم چمن دوسته چاکیم عوض آوه بدیم کرده،
یا اگم چمن دشمنم ناحق غارت کرده،
۵ بدا دشمن چمن جان تعقیب بگره و چمن جانه آرگیره؛
بدا چمن زندگی زمینک پایمال بگره و از بین بره.
و چمن عزته خاکنه یکسان بگره.

۶ خداوندا، اشته غضبینه بیض،
و چمن دشمنان خشمه پَرانک پنده.
چمن را آگا بَبَش،
ای ته ای که عدالتر برقرار کرده.

۷ بدا همه‌ی قومه اشته دویزه بیدو آبینده،
و ته کفانه چوان را داوری بکه.

۸ خداوند مردمه داوری کره.
خداوندا، مطابق چمن درست کار بین،
مطابق آ صدقاتی که منک اسه من داوری بکه.
۹ ای عادلہ خدا،
ای تہ ای که فکران و دلان امتحان کری،
بدا شروره آدمان شرارت اوجره
و ته صالحه آدمان استوار بکه.

۱۰ خدا چمن سپره،
آ خدایی که پاک و صادقہ آدمان نجات دہ.
۱۱ خدا عادلہ داویرہ،
و خدایی اسه که هر روج شرور آدمان را عصبانی بی.
۱۲ اگم انسان توبہ مکرہ،
خدا اِشتن شمشیره تیج آکرہ،
اِشتن کمانہ دوراناجہ، و حاضر آگرہ.
۱۳ آکسی را که توبہ مکرہ، خدا اِشتن مرگبارہ سلاحان آمادہ کرہ،
و اِشتن تیران آتشین رچ آکرہ.

۱۴ دیس شروره آدم شرارت نہ اور بی،
و فتنہ حاملہ بی،
و دوری زایہ.

۱۵ او چاهی گنہ و آوہ دَرین کرہ،
و آ خولہ ای دلہ دگنہ، که اِشتن کندشہ.
۱۶ چه فتنہ چوہ اِشتن سر آیہ،
و چه ظلم چوہ اِشتن فرق سرک خرہ.

۱۷ خداونده چوہ عدالت واسنہ شکر کرم،
خداونده متعالہ نامہ را ستایشنہ آواز خوانم.

خداوندا، تا کی نی؟

د/وود مزموور

۱ خداوندا، تا کی نی؟ آیا تا ابد را من ویر برگری؟

تا کی نی اشته دیمه منک آگاردانی؟

۲ تا کی نی گه چمن فکرانه کلنچار بیشیم،

و تمان روج چمن دلک غم بیبی؟

تا کی نی چمن دشمنه دسته جیرک بیبیم؟

۳ ای خداوند، چمن خدا، من نظر ډرن و چمن جوابه آده.

چمن چشمان سو آده، مبادا مرگه خون آشیم؛

۴ مبادا چمن دشمن باجه: «اوم ببه»،

مبادا چمن دشمنه چمن شکستک شاد آبینده.

۵ اما از، اشته همیشگیه محبته توکل دارم؛

دلیمه اشته نجاتک شادی گریه.

۶ خداوند را آواز خوانم و آوه پرستش کرم،

چون چمه را دس و دل فرا اینه چاکیش کرده.

کیه که اشته مقدس کوهک ساکن بیبی

د/وود مزموور

۱ خداوندا، کیه که تانه اشته خیمک پندره؟

کیه که تانه اشته مقدسه کوهک ساکن بیبی؟

۲ آکسی که درست زندگی بکره،

آکسی که درسته کاره انجام بدیه،

آکسی که دل نه، حقیقته باجه.
 ۳ آکسی که اِشتن زوانه غیبت مَکره،
 آکسی که اِشتن قونشو نه بدی مَکره،
 آکسی که اِشتن رفقه دربارہ هیچ بده لایوی قبول مَگره؛
 ۴ آکسی که شروره آدمان حقیر زانه،
 اما آوانی حرمت نیه که خداوندک ترسندہ؛
 آکسی که اِشتن قسمه سرک وندرہ،
 حتی اگم چوه ضرر را بیبی آوه عوض نیکره؛
 ۵ آکسی که اِشتن پوله نوزول آرکتینه را آمَدیہ
 و بی گناه آدمه ضد رشوه آمرگیرہ.
 آکسی که همه‌ی اِم کاران انجام بَدیہ
 همیشه محکم باقیمانه.

۲۰

آما چاما خداوند خدا نامه توکل دارام

د/اووده مزموور

۱ خداوند سخته روجانک اِشته دعا مستجاب بیکره؛
 یعقوبه خدا نام تیک محافظت بیکره!
 ۲ مقدسه یاگا نه اِشته را کمک بخرسانه،
 و مقدسه کوه نه تک حمایت بیکره.
 ۳ اِشته هدیه آن همه ویر بوعرہ
 و اِشته تمام سوجه قربانیان قبول بیکره.
 ۴ اِشته دله ناچه ته آدیہ
 ته اِشته تمام نقشه هانک موفق بیکره.
 ۵ اِشته نجاته واسنه شادیمان بکه
 و چاما عَلمان چاما خدا نامنه کفا برام.
 خداوند اِشته همه‌ی گوسه هان انجام بَدیہ!

۶ اِسا زانسرُم که خداوند اِشتن برگزیده نجات دَیہ؛

اِشْتَن مَقْدَسَه آسْمَان نَه اَوَه جَوَاب دَيَه،
و اِشْتَن رَاسَه دِسَه قَدْرَت نَه اَوَه نَجَات دَيَه.
بَعْضِي اَرَابَان وَ بَعْضِي نِي اَسْبَان تَوَكَل كَرْنَدَه،
اَمَّا اَمَّا چَا مَا خَدَاوَنْد خَدَا نَامِه تَوَكَل دَارَام.
اَوَه شَت آيِنْدَه وَ جِيگِيْنْدَه،
اَمَّا اَمَّا هِيْزَام وَ دِيك وَ نَدْرَام.

خداوندا، پادشاه نجات بده!
وقتی که تِه داد کرام، چاما جوابه بده!

۲۳

خداوند چمن شوائیه

داوود مزموور

خداوند چمن شوائیه؛
هیچ چی محتاج نیبیم.
او من سرسبزه واشه جارانک خوسانه؛
من آرامه اوان ور بره.
تازه قوتی چمن جانه آدیه،
و اِشْتَن نَامِه واسنه،
من درسته راهان طرفه را هدایت کره.

حتی اگم دَرَه ای کی اِوَرَم که مرگ چه سرک سادیمش دِرِنْدَه،
هیچ بلا ای کی نِتْرَسَم،
چون تِه مَنیش؛
اِشْتَه دَسَه چو و اِشْتَه عَصَا
چمن قلبه قوت دیه.

رَنگین سفره ای چمن را چمن دشمنان چشم پرانک جیکری!
چمن سره عطرین روغن آسونی

و چمن قَدَره ایزه فت آکری که هر طرفنه آرپی.
مطمینم که چاکی و رحمت، چمن همه‌ی عمر روجانک چمن پَشْدنه بی،
و از تا ابد خداوندِ کبیک ساکن بیم.

۲۷

خداوند چمن نور و چمن نجاتِ اِسِه

د/ووده مزموور

۱ خداوند چمن نوره، چمن نجاته؛

کبیک گه بترسم؟

خداوند چمن جانِه پناهگاهه؛

کبیک گه بترسم؟

۲ وختی شروره آدمه من هجوم بوعرنده تا چمن جانِه گوشته بخرنده،

چمن هه دشمنه، هه کسانِی که چمن ضد اِسنده،

اوه اِشتن اِسنده که لغزنده و جیگیننده.

۳ حتی اگم ای لشکر چمن زد صف بزدنده،

چمن دلک ترس دنگنه؛

اگم چمن ضد جنگ بر پا بیی

هنی چمن دله قرصا.

۴ ای چی ای خداوندک آخاشتمه،

و چه پشه نی بیم:

که همه‌ی چمن عمر روجان

خداونده کبیک ساکن ببیم،

تا خداونده قشنگی دیبسم

و چه معبدک، چمن آخاشته چیان جواوبه پشه اِسَم.

۵ چون آدمی که چتین روجه آییه

اِشتن چادرک من پناه دیه،

واِشتن خیمک من نوین آکره.

۷ من بلند آکره و صخره ای سرک، آنیه.
۶ آدمی چمن آ دشمنان وِرک که منشان دویره کردم
سر بلند آبیم،
و شادی نه خداونده خیمک قربانی کرم؛
و خداونده را خوانم و ساز زنم.

۷ خداوندا، وختی که ته صص کرم، چمن صصه بَشَنُو؛
من لطف بکه و چمن جوابه بده.
۸ تِه واته: «چمه پَشَه ببا که چمن دیم شاما طرفه را بیی!»
چمن دله تِنه واجیه: «خداوندا، چمه پَشَه اسم که اشته دیم چمن
طرفه را بیی.»
۹ اشته دیمه منک دِمگی،
و اشته غضبنه اشته ام نوکره آمگردان؛
ای تِه ای که چمن یاور بَش.
ای خدا ای که من نجات دپی،
من اشته حضورک بمرکه و من ول آمکه.
۱۰ هر چند چمن په و ما منشان هَشْتِم و شیینه،
اما خداوند من قبول کره.

۱۱ خداوندا، اشته راه من باموج،
و چمن دشمنان واسنه
من صافه راک هدایت بکه.
۱۲ من چمن دشمنان دَس آمده،
چون دوریه شاهده چمن ضد هَشْتنده،
و منّه زور واترنده.
۱۳ اما از باور دارم که خداوند چاکی
ام دنیاک وینم.
۱۴ خداونده منتظر بَش،
قوی بَش و دِلِرَه قرص بیبیه؛
خداونده منتظر بَش!

خداوندا تِه پناه آورم

داووده مزموړ

۱ خداوندا، تِه پنا آورم،
 مَرزِه هرگز سرافکنده ببیم؛
 اشته عدالتک من آزاد بکه.
 ۲ چمن دعا گوش آده،
 و البحل من آزاد بکه؛
 چمرا صخره ای ببش که اوک پناه بیگیرم
 و چمرا محکمه قلعه ای ببش، تا من نجات بدی.

۳ چون که ته چمن صخره اِش، چمن قلعه اِش،
 و اشته نامه واسنه من هدایت کری، من رهبری کری.
 ۴ ته آتله ای کی که نوینکی چمه راشان نییه، من برآوری،
 چون که ته چمن پناهگاه اِش.
 ۵ چمن روچه اشته دسان دِرسماردرم؛
 ته چمن آزادیر خرییه، ای خداوند، ای وفادار خدا.

۶ آز آکسانی کی که بی ارزش بتان توکل دارنده بیزارم؛
 اما آز خداونده توکل کرم.
 ۷ اشته همیشگیه محبتک شادی کرم، خوشحالی کرم،
 چون که چمن مصیبت وینده
 و چاک زانی چنده چمن جان پریشانه.
 ۸ ته من دشمنه دس دِرسمارده نییم
 بلکم چمن لنگر فرا و محکم یاگاک نینده.

۹ خداوندا، من لطف بکه،
 چون پریشانم؛
 چمن چشمه زرک د سو ندارنده،

چمن جان و تَنک نی دَ قوتی مانده نیه.
۱۰ چون چمن زندگی غم و قرصه نه اِوردَره،
و چمن عمر آه و ناله نه؛
چمن گناه واسنه دَ قوتی منک مانده نیه،
چمن آسَع نی پیسنده.

۱۱ چمن همه ی دشمنان واسنه مسخره بییم،
همانک بدتر، چمن قونشوآن ورکین مسخره بییم.
آوه ای که من آزاننده منک ترسنده؛

هر کی من کوچه و بازارک ویندر، منک دِوشتر.
۱۲ ایگله مَرده ای شوار ویر برشیم؛
ایگله اِشکسه سُو شوار بییم.

۱۳ چون پر کسانک اِفترا اِشَنوسرم،
هر طرفک ترس و وحشت اِسه؛
آوه چمن ضد هنددیگرنه نقشه کشنده
و چمن جانه آرکتنه را توطئه کرده.

۱۴ اما خداوندا، آز ته، توکل دارم؛

واجم: «چمن خدا تیش.»

۱۵ چمن عمر اِشته دسانکه؛

من چمن دشمنان چنگک برآور. من آکسانی دسک که من آزار دینده آزاد
بکه.

۱۶ اِشته دیمه نوره اِشته نوکر را دتاوان؛

اِشته همیشگیه محبت نه من نجات بده.

۱۷ خداوندا، مَرزه سرافکنده بییم،

چون که تِم کمکه را داد کردش؛

بدا که شروره آدمه سرافکنده بیینده

بدا که بی صص سلم، قبر دِلک دیشینده.

۱۸ بدا که چوان دوریه واجینه زوانه لال بیینده،

آدرویه واجینه زوانان نی که غرور و بختاننه

صالحه آدمان ضدِ مِفْتَه لاهِ كرنده.

۱۹ اشته چاكي چنده پره
آچاكي كه ته اور كساني را انبار كرده،
كه ته حرمت كرنده،
آچاكي كه آدمان چشمان پرانك آواني را كه ته پناه آورنده انجام ديي.
۲۰ اشته حضورك آوان
آدمان توطئه هانك محافظت كرى؛
اشته چادرِك آوان
تله زوانانك محافظت كرى.

۲۱ حمد و ستايش بر خداوند بيبي،
چون آدمي كه آز، آشهرى دلِك بم، كه محاصره به،
آشتن هميشگيه محبتش عجيب من آمانس.
۲۲ آدمي كه ترسه يم باتمه:
«اشته چشمانك جيگيسم!»
اما وختي يم كمكه را داد بكردش
ته چمن التماسه صصر بشنوس.

۲۳ اى همهى كسانى كه خداوند شاماش اِشتن را جداش كرده،
خداوندنه خَش ببا!
خداوند، وفاداره آدمه حفاظت كره،
اما مغروره آدمه پر پرينه سيزا ديه.
۲۴ اى همهى كسانى كه خداونده منتظران،
قوى ببا و شاما دله قرص بيبيه.

۳۴

بچشا و بيينا كه خداوند چه چاكه

د/ووده مزموړ.

۱ خداونده همیشه ستایش کریم؛
چوه حمد و ستایش همیشه چمن زوانه سرک بی.
۲ چمن جان خداوندک فخر کره؛
بدا فقیره آدمه بَشوننده و شادی بکرنده.
۳ مننه خداونده جلال بدیا،
بایا هندیدگرنه چوه نامه کفا آگرام.

۴ خداوندکم کمک آخاست، و چمن جوابش آدا؛
آمنش، چمن همه ی ترسانک آزاد آکردم.
۵ آوه ای که خداونده دیسنده، سو زنده؛
آوه هرگز رو سیا نیببنده.
۶ آزه حقیر خداوندم داد بکه و آوه چمن صص بَشنوس
و آمنش چمن همه ی گیرفتاریانک نجات بدیم.
۷ خداونده فرشته، خدا ترسه آدمان دویره دیگیریه،
و آوان آزاد کریه.

۸ بچشا و بینا که خداوند چه چاکه؛
خسه ببا آکسی که آوه پناه بیره.
۹ ای کسانی که خداوند شاماش اِشتن را جدا کرده، آوه حرمت بنیا،
چون آوه ای که آوه حرمت نینده هیچ چی محتاج نیببنده.
۱۰ جوانه شیره، محتاج و وشیر بینده،
اما آوه ای که خداونده پشه اِسنده هیچ چاکه چی کم ندارنده.

۱۱ ای خُردنان، بایا و چمن لاوان گوش آدیا،
آز شاما آمجوم چنجره خداونده حرمت بنیا.
۱۲ آکیه که مشتاقه زندگی بکره و خسه طولانیه عمر بداره، تا چاکه چیان
بینه؟

۱۳ پس اِشته زوانه پران بیگی تا بده لاوه مگری
اِشته گره دوند تا لاوی مگری که مردمه وازی بدی؛
۱۴ بدی کردنک دس آگی و چاکی بکه،
صلحه پشه بگرد و چوه پشه ببش.

۱۵ خداونده چشمه، صالحه آدمان وینده
 و چه گوشه چوان کمک آخاستنه صصه آشنونده؛
 ۱۶ خداوند اِشتن دیمه بد کارانک آگاردنه،
 تا چوان اثره زمینه سرک آپرچینه.
 ۱۷ وقتی صالحه آدمه خداونده کمکه را صص کردند، خداوند چوان صصه
 آشنوه؛
 آ آوان چوان همه‌ی گریفتاریانک آزاد کره.
 ۱۸ خداوند اِشکسه دله آدمان نزدیکی که
 و آکسانی که اِشتن امیدشان از دست دیه، نجات دیه.

۱۹ صالحه آدمه مصیبت برک پره،
 اما خداوند آوه همه‌ی آوانک خلاص آکره؛
 ۲۰ چه همه‌ی آسغان حفظ کره،
 که ایگله نی آوانک نشکنده.
 ۲۱ مصیبت شروره آدمه خونه آرکره،
 و آوه‌ای که صالحه آدمک متنفرنده محکوم بینده.
 ۲۲ خداوند اِشتن نوکران جانّه آزادی خیره؛
 هر کسی که آوه پناه بیره، محکوم نیی.

۴۲

ای چمن جان، چیه را زرک هی نداری؟

قورج کوله ان.

۱ آجوره که آهو جو او را لَح لَح زَنیه،
 ای خدا، آجوره چمن جان اِشته را لَح لَح زنه.
 ۲ چمن جان خدا را تشیره، آخدایی را که زندگی بخشه،
 که کینی بایم و خدا حضورک حاضر بیبیم.
 ۳ چمن آسرگه شو و روج چمن غذا بینده،
 وقتی که آوه تمان روج منه واجنده:

«اشته خدا کاریه؟»
٤ وقتی که ام چیان ویر آورم
جانم برشیر
ام که چنجره جماعتنه شسم،
و جشن روجانک اوم بردنده خدا کیه طرفه را.
جماعتی نه که آوازشان خوانده
و شکر گذارینه جشنشان کته به.

٥ ای چمن جان، چیه را زرک هی نِداری؟
چیه را چمن دلک پریشانس؟
اشته امید خداک بیبی،
چون که هنی آوه ستایش کرم؟
آکسی که چمن نجات و چمن خدا اِسِه.

٦ چمن جان دلنه زرک هی نِداره؟
چمه واسنه،
اُردنه دیارنه،

چرمون و مِصعاره کوهان نه، خدا ویر آورم.
٧ وقتی اشته آبشاره جوش و خروش کرده
دریا هان تانه هندیگره را خبر دینده؛
اشته همه‌ی موجه و همه‌ی سیله
چمن سرنه اوردنده.

٨ روجه را، خداوند اِشتن همیشگیه محبته من بخشه،
و شوه را، چوه آواز چمن دِلِه دلکه،
ایگله دعایی شوار آ خدایی درگاه را که من زندگی بخشه.

٩ خدا نه که چمن صخریه، واجم:

«چیه را منر ویر برکردم؟»

چیه را که دشمنه ظلم واسنه

ماتمنه زندگی بکرم؟»

١٠ چمن دشمنان طعنه، چمن آسغان اِشکنجاننده،

وقتی که آوه تمان روج منہ واجندہ:
«اِشته خدا کاریہ؟»

۱۱ ای چمن جان، چیه را زرک ہی نداری؟
چیه را چمن دلک پریشانس؟
اِشته امید خداک بیبی،
چون کہ هنی آوه ستایش کرم؛
آکسی کہ چمن نجات و چمن خدا اسہ.

۵۱

ایگله پاکه دل منک به وجود بوغر

د/اوده مزمور

۱ خدایا، اِشته ہمیشگیہ محبتہ واسنہ
من رحم بکہ!

اِشته پرہ رحمتہ واسنہ

چمن تقصیران ببخش.

۲ من چمن خطاک کامل بوشور،

من چمن گناہک پاک آکہ!

۳ چون از چمن تقصیرانک خبر دارم،

و چمن گناہ ہمیشہ چمن چشمہ پرانکہ.

۴ به تہ، فقط به تہ گناہ کردمہ،

و آچی ای کہ اِشته نَظرک پر بدہ انجام دییمہ.

چمہ واسنہ هر چی باجی، درستہ،

و مجازاتی کہ حکم بکری، حقہ!

۵ راست راسینہ کہ آز خطا کار دونیا آمیم،

و آدمی کہ چمن ما من اور بیبیا، گناہک ہم!

۶ تہ خوشحال آبی کہ آدمان وجودک صداقت و راستی بیبی،

چمن دلک، من حکمت آموجی.

۷ زوفا داره لآخه نه من پاک بکه که تمیز آبیم،
من بوشو که وهرک سبی تر آبیم.
۸ بدا شادی و خوشحالی صبه بشتوم،
بدا آسعه هانی که إشکسرنده شادی بکرنده.
۹ اشته دیمه آگردان تا چمن گناهان موینی،
و چمن خطاهان همه ببخش.
۱۰ خدایا، پاکه دلی منک خلق بکه،
و درسته روحه هنی منک بنه.
۱۱ من اشته حضورک بمرکه،
و اشته مقدس روحه منک امرگی.
۱۲ اشته نجاته شادی من آگردن،
و من کمک بکه که میل و رغبتنه تک اطاعت بکرم.

۱۳ آدمی اشته راهان، تقصیرکاران آموجم،
و گناهکاره اشته ور آگردنده.
۱۴ خدایا، خونه لکه چمن وجودک پاک آکه
ای خدایی که من نجات دپی،
زوانمه اشته عدالته دربارہ بلند صصنه آواز خوانیه.
۱۵ خداوندا، چمن گره آکه،
و آرتہ ستایش گرم.
۱۶ حیوانان قربانی کردن ته راضی نکره، وگرنه اشته را قربانیم کرده؛
تمام سوج قربانی ته خوشحال نکره.
۱۷ قربانی ای که خدا راضی کره اینه که إشکسه روحنه بشام چوه ور؛
خدایا ته، إشکسه دل و توبه کاره دله خار نکری.

۱۸ خدایا، اشته لطفنه مقدسه کوه چاکی بکه؛
اورشلیمه شهره حصاران بنا بکه.
۱۹ آدمی درسته قربانیانک خوشحال بی؛
تمام سوجه قربانیان و کامله قربانیان.
آدمی اشته قربانگاک گوآن تقدیم گرنده.

ای خدا چمن جانِ اشته را تشریره

د/وود مزموور

۱ خدایا، ته چمن خدایش،
 تمان وجودنه، اشته پشه اسم؛
 چمن جان اشته را تشریره،
 و چمن بدن اشته مشتاق،
 ایگله خشک و ترکسه زمینه شوار که بی او، اسه!

۲ از مقدسه یاگاک ته دییشتم
 و اشته قدرت و جلالم بینده.
 ۳ چون که اشته محبت زیندگیگ چاک تره،
 چمن زوانه ته ستایش کریه.
 ۴ پس تا زنده ام ته حمد و سنا کرم،
 اشته نامک چمن دسان اشته پرستشه را کفا اکرم.
 ۵ چمن جان سیر آبی ایزه که چاکه غذا و چربه غذانه سیر آبییه،
 و چمن گر، شادینه ته ستایش کره.

۶ چمن یاگاک ته ویر آورم؛
 و تمان شو اشته فکرکم.
 ۷ از اشته بالان سادیمک شادینه آواز خوانم،
 چون ته چمن یاور بش.
 ۸ چمن جان ته آچکسه،
 اشته راسه دسه من محکم نیا داریه.

۹ ولی آوه‌ای که رایشانه من بوکوشنده هلاک بینده،
 و زمینه درینه یاگانک آرشینده.
 ۱۰ شمشیرنه کوشته بینده
 و سگالان طعمه بینده.

۱۱ اما پادشاه، خداک شادی کره،
و همه‌ی آوه‌ای که خدا توکل کرده سر بلند بینده،
چون دوریه واجینان گر دوسته آبی.

۶۹

خدایا من نجات بده

داوود مزمور.

۱ خدایا من نجات بده،
چون اوعه تا چمن گردنه ور آرسنده.
۲ درینه لجن زارک آرشیم،
یاگاپی چمن لنگان جیرک نیه که بیبی و ندرسن.
درینه اوعان دلک آرشیم
و همه‌ی سیلابه منشان دگتم.
۳ چمن جرک خسته آبییم؛
لوکم خشک آبییه
و چشمم چمن خدا انتظارک تار آبیینده.
۴ آوه‌ای که بی دلیل منک بیزارنده،
چمن سر میک پر ترنده.
کسانی که رایشانه من نابود بکرنده قوینده،
آوه‌ای که اِشتن دوریان نه من حمله گرنده.
آچی ای که دزیم نی،
اساگه پس آدیم؟
۵ خدایا ته چمن حماقت زانی؛
چمن اشتباه کاره تک نوین نینده.
۶ ای خداوند، لشکران خدا،
مرزه آوه‌ای که ته امید دارنده چمن واسنه شرمنده بیبینده.
ام قومه خدا،

مَرزِه اَوه‌ای که اشته پَشه اِسندِه چمن واسِنه رسوا ببینده.

^۷ چون اشته واسنه به که سرزان بېم
و رسواییک نتانسم چمن سره کفا بو عرم.

^۸ چمن براران و رک خَلک آبییم

و چمن مار کوله آن و رک، اجنبی آبییم؛

^۹ چون آتش غیرتی که اشته کییه را دارم من سوجانسشه

و اشته توهین کراران، توهینان چمن سرک آریینده.

^{۱۰} آدمی که آسرگم آرکرد، و اِشتنم روجه کتنه فروتن بکه،

چوه واسنه نی منشان سرزان بکردم.

^{۱۱} آدمی که خَلوعه عوض پلاس دکرده،

مثلی شوار چوان زوانه سر دگسم.

^{۱۲} شیخانی که شهره دروازه و رک نشنده و حکم کرده، من مسخره کننده

و آوازی که عرق آخاران خواننده چمن درباره اِسِه.

^{۱۳} و اما آز، ای خداوند،

اشته درگاه دُعا گرم؛

اشته لطف زمانک ای خدا، اشته محبته پر بینک،

و اشته وفاداریک که نجات دَی،

چمن دعا جواب بده.

^{۱۴} من لجن زارک نجات بده،

تا آمرشیم.

بدا چمن دشمنان دسک نجات پیدا بکرم

و درینه اوعانک خلاص آبییم.

^{۱۵} مَرزِه سیلابه من غرق بکرنده،

یا درینه اوعان من آربرنده،

یا مرگه چاله دله که اِسْم چه گر دوسته آبی!

^{۱۶} خداوندا، چمن جواب بده، چون اشته محبت چاکه؛

مطابقه اشته پره رحمت، اشته دیمه چمن طرفه را آگردان.

^{۱۷} اشته دیمه اشته اِم نوکرک دمگی،

البحل چمن جواب بده، چون پریشانم.
۱۸ بوره چمن جانہ نزدیکیک، من خلاص بکہ،
من چمن دشمنان دستک بخر و خلاص بکہ.

۱۹ تہ آسرزانی کہ من بییر، زانی،
و چمن سر افکنگی و رسوایی زانی؛
تہ چمن ہمہی دشمنان آزانی.
۲۰ مردمہ سرزانه، چمن دلشانه اشکسا،
و جمہ واسنیہ کہ مایوس و نا امید آبییم.
کسی پشہ بگردسم کہ چمہ را دل بوسوجانہ، ولی کسی نبہ،
کسانی پشہ بگردسم کہ منہ ہم دردی بکرندہ، ولی کسی نیویندمہ.
۲۱ غذا عوض، من زهر آداشانہ
و وختی تشریم، من سرکہ آداشانہ.

۲۲ بدا کہ چوان سفرہ، چوان پرانک، دامی شوار بیبی
و وختی صلح و صفاک زیندگی گرنده، ہہ چوان را تلہ بیبی.
۲۳ بدا چوان چشمہ سو از بین بیشی تا متانندہ ویندن
و چوان کمر قوت بیگی تا دایم بلرزندہ.
۲۴ اشته چشمہ چوان سر آرکہ،
و بدا اشته غضبہ آتش، آوان بوسوجانہ.
۲۵ چوان کییہ خرابہ بیبی،
و مرزہ کسی چوان خیمہانک ساکن بیبی.
۲۶ چون آکسی کہ تہ آورزیہ، آوہ عذاب دیندہ
و آکسانی کہ تہ زخمی کردندہ، چوان دردان تازہ کردہ.
۲۷ چوان تقصیران سر تقصیر بوغہ،
مرزہ راہی بدارندہ کہ اشته تنبیک دوزندہ.
۲۸ بدا چوان نامہ زندہان دفترک پاک آبیندہ،
مرزہ صالحہ آدمانک حساب بایندہ.

۲۹ اما آز، مصیبت و دردک ایسم؛
خدایا، بدا اشته نجات من سربلند بکرہ.

۳۰ خدا نامه آواز نه ستایش گرم،
 و شکر گزارینه خدا حرمت نیم.
 ۳۱ ام خداونده، پرترا رضی کره،
 تا قربانی کردن گو و گوگی که شاخ و سُم دارنده.
 ۳۲ وقتی فروتنه آدمه امه بیننده، شاد آبینده؛
 ای کسانی که خدا پشه اسران، بیبی که شاما دله، هنی قوت بیگیرنده.
 ۳۳ چون که خداوند محتاجان صصه آشنوه،
 و اِشتن قومه که آسیرنده خوار نکره.

۳۴ بدا آسمان و زمین،
 دریان، و هر چی ای که دریان دلک زندگی کرده نی، خدا ستایش بکرنده.
 ۳۵ چون خدا مقدسه کوه نجات دَیه،
 و یهودا شهران هنی از نورچ آکره؛
 و مردم چه دلک ساکن بینده
 و چوه صاحب بینده.
 ۳۶ چوه نوکران نسل آوه به ارث برنده،
 و آوه ای که چه نامنه خَشنده، چه دلک ساکن بینده.

۹۱

چمن قلعه و چمن پناهگاه

۱ کسی که آخدای متعاله پناه بره،
 خدای قادر مطلقه سادیمه جیرک و ندره.
 ۲ خداوندنه واجم: «چمن پناه تییش و چمن قلعه تییش.
 چمن خدا تییش کسی که آوه توکل دارم.»

۳ چون که آو، ته صیاده دامک آزاد کره
 و آطاعونی که ته گوشه، نجات دَیه.
 ۴ آته اِشتن پَران نه دوکوشانه،
 و ته چه بالان جیرک پناه گیری؛

چہ وفاداری، اِشتہ را ایگلہ سِپَری شوار محافظہ.
⁵ نہ بلاپی کہ شُوک آیہ ترسی،
و نہ تیری کہ روجک اِشتہ طرفہ را پرتاب ببیہ؛
⁶ نہ طاعونی کی ترسی کہ تویریکیک مجہ،
و نہ وبای کی روجہ زوالک ہلاک کرہ.
⁷ اگم ہزار نفر اِشتہ وُرک جیگیندہ،
و دہ ہزار نفر اِشتہ راستہ ظرفک،
ولی تہ آسیب نیوینی.
⁸ فقط اِشتہ چشمان نہ دیبسی
و شرورہ آدمان سزا وینی.

⁹ چون تہ خداوندہ وُرک ساکن ببیش،
و چون تہ واترہ خدای متعال چمن پناہگاہ،
¹⁰ ہیچ بدہ چی ای اِشتہ را اتفاق دنگنہ
و ہیچ بلاپی اِشتہ خیمہ نزدیکیک نایہ.
¹¹ چون خداوند اِشتن فرشتہ ہان دستور دَیہ
تا ہر یاگپی کہ تہ شی، اِشتہ ویراجین ببیندہ.
¹² اُوہ تہ اِشتن دسان سرگیرندہ
مبادا اِشتہ لنگہ سِگہ کی بزنی.
¹³ تہ شیر و اُفعی سر پا آئی؛
جوانہ شیر و مارہ اِشتہ لنگان جیرک فرچ آکری.

¹⁴ خداوند واتر: «چون محبت نہ من آچکہ،
اُوہ نجات دَیم؛
و چون چمن نامہ آزانہ،
چوہ ویراجین بیم.
¹⁵ وقتی آ من داد کرہ، از چوہ جوابہ آدیم؛
گیریفتریانک اُونہ بیم؛
اُوہ نجات دَیم و اُوہ عَزّت دَیم.
¹⁶ اُوہ دراز عمری دَیم،

و چمن نجاته آوه امانم.»

۱۰۳

ای چمن جان خداونده ستایش بکه

داوود مزمور

- ۱ ای چمن جان، خداونده ستایش بکه!
و همه چیه ای که چمن وجودکران، چه مقدسه نامه ستایش بکرا!
۲ ای چمن جان، خداونده ستایش بکه!
و هیچ کامین آچاکیانی که اشته را کردشه ویر بمرکه!
۳ آکه اشته همه ی خطاهان بخشه،
و اشته همه ی مریضیان شفا دیه!
۴ آکه اشته جانہ مرگ دسک نجات دیه
و محبت و رحمتہ تاجہ، اشته سرک آئیہ!
۵ آکه اشته جانہ چاکہ چیانہ سیر کرہ
تا عقابہ شوار، اشته جوانی تازه آبی.
- ۶ خداوند عدالته بجا آورہ و مظلومان حقہ آوان آدیہ.
۷ آشتن راهش موسی امانسندہ،
و اشتن کاران اشتن قومہ.
۸ خداوند رحیمہ و پراز لطفہ،
آرہ عصبانی بی و چوه محبت أونوجرہ.
۹ خداوند تا ابد تنبیه نکرہ،
و چوه غضب ہمیشگی نیہ.
۱۰ آمانہ چاما گناهان مطابق رفتار نگرہ
و آما مطابق چاما خطاهان سزا ندیہ.
۱۱ چون هہ اندازه ای که آسمانان زمینک کفاترنده،
هہ اندازه نی خداونده محبت کساننی را که آوه حرمت نینده پرہ!
۱۲ هہ اندازه ای که مشرق مغربک دورہ
هہ اندازه نی خداوند چاما تقصیران آماک دور آکرده.

۱۳ آجوره که په اِشتن خوردیان را دل سوجانه،
آجوره نی خداوند کسانى که آوه حرمت نینده را دل سوجانه.
۱۴ چون زانه که آما چیینه رچ آبییه مان،
و ویرشه که آما خاک کِمان!

۱۵ و آما انسان، چوه عمره روجان واشه شوار اِنده؛
و صحرا گله شوار چیچه کړنده،
۱۶ آما ایگله باهادی دَمسننه پرپر بی،
و دَ اثری آوک نمانه!
۱۷ آما خداونده محبت

کسانى را که آوه حرمت نینده، آزلنه اِسه تا ابد،
و چوه عدالت چوان خوردنان خوردیان را نی آرسه،
۱۸ کسانى را که چه عهده نیا دارنده
و ویرشانه که چه احکامه انجام بدینده.
۱۹ خداوند اِشتن تختشه آسمانانک نیا،
و آهمان را پادشایی کره.
۲۰ ای خداونده فرشته آن،
شاما ای پهلوانانى که چه کلامه انجام دیا
و چه صصه آشنوا و چه کلامک اطاعت کرا، خداونده ستایش بکرا.
۲۱ ای همهى خداونده لشکریان،
و ای چه خادمه که چه اراده انجام دیا،
خداونده ستایش بکرا!
۲۲ ای همهى خداونده کاران،
هر یاگا اپی که او فرمانروایی کردر خداونده ستایش بکرا!
ای چمن جان، خداونده ستایش بکه!

۱۱۹

اشته کلام چمن لنگان را چروعه

الف

- ۱ خَسَّه ببا آوانی که چوان راهه درستنده،
و خداونده شریعت نه زندگی کردنه.
- ۲ خَسَّه ببا آوانی که خداونده لاوان انجام دینده،
و جان و دل نه چَه پشه اِسنده،
- ۳ آوه‌ای که هیچ غلطه کاری انجام ندینده،
بلکم خداونده راهان شینده.
- ۴ تَه اِشته فرمانانر آما آدینده
تا آوان همه دقتنه انجام بدیام.
- ۵ گش کی آز اِشته دستوران انجام دینک
مطیع و وفادار بیبیم.
- ۶ وقتی که چمن زندگی اِشته همه‌ی احکام نه مقایسه کرم،
آدمی شرمنده نیبیم.
- ۷ ته صادق دلنه ستایش کرم،
آدمی که اِشته عادلانه قانونان آموجم.
- ۸ اِشته دستوران انجام دیم،
هیچ وقت من ترک مکه!

ب

- ۹ چُنجوره جوانه مردک تانه اِشتن زندگی اِشتن راهان پاک نیا بداره؟
ایزه که اِشته کلامنه اِشتن راهان ویراجین بیبی!
- ۱۰ جان و دلنه اِشته پشه اِسم؛
مرزه اِشته احکامه راک منحرف بیبیم.
- ۱۱ اِشته کلامم چمن دلک انبار کرده،
تا به ته گناه مکرم!
- ۱۲ خداوندا ته متبارکش
اِشته دستوران من باموج.
- ۱۳ تمان قانونانی که اِشته گرنه برامیر،
از چمن لیواننه جار زنم.
- ۱۴ اِشته لاوان انجام دینک ایزه کیف کرم،
که چشی ایگله پيله ثروقی شانی من آدییه!

۱۵ اشته فرمانان دربارہ فیکر کرم،
و اشته راہانک ای لحظہ نی چشم آنیگیرم.
۱۶ اشته دستورانک کیف کرم؛
اشته کلامہ ویر بنرکرم.

ج

۱۷ اشته اِم نوکرنہ دس دل فرا بیش
تا زندہ بمانم و اشته کلامہ انجام بدیم.
۱۸ چمن چشمان آکہ
تا اشته شریعتک عجیبہ چییان بینم.
۱۹ از زمینک، غریبم؛
اشته احکامہ منک نوین آمکہ!
۲۰ اشته قانونان زانسنہ، اشتیاقک
چمن جان ہمیشہ آتشی شوار سوترہ!
۲۱ تہ لعین متکبران،
کسانی کہ اشته احکامہ راک برشیندہ، توبیخ کری.
۲۲ ننگ و رسوایی منک آگی،
چون کہ اشته لاوانم انجام دیندہ.
۲۳ حتی آگم حاکمہ بیدو آبیندہ و چمن ضد نقشہ بکشندہ،
از، اشته نوکر اشته دستورانک فیکر کرم.
۲۴ از اشته لاوانک کیف کرم،
آوہ من راہنمایی کردندہ.

د

۲۵ چمن جان خاکک دچکسہ؛
مطابق اشته کلام من زندگی آدہ!
۲۶ وقتی چمن راہان دربارہ تنم لاوم بکہ تہ چمن جواہر بدا؛
اشته دستوران من باموج.
۲۷ من باموج کہ گہ چنجورہ اشته فرمانان انجام بدم؛
آدمی از اشته عجیبہ کاران دربارہ فیکر کرم.
۲۸ چمن جان غم و قرصک دہی ندارہ؛

۲۹. غلظه راهان منک درو بکه،
 لطف بکه و اشته شریعته من باموج.
 ۳۰. آز وفاداریه رام انتخاب کرده،
 آز اشته قانونم چمن پرانک نیینده.
 ۳۱. خداوندا، از دو دسی اشته لاوان آچکم؛
 مَرزه شرمنده بییم.
 ۳۲. از اشته احکامه راک ویرترم،
 چون ته چمن دله یکه آکردی.

ه

۳۳. خداوندا، من باموج که چنجوره تانم اشته دستوران انجام بدیم؛
 و از آوان تا آخر انجام دیم.
 ۳۴. من فهم آده تا اشته شریعته انجام بدیم،
 و آوه چمن جان و دلنه انجام بدیم.
 ۳۵. من اشته احکامه راک هدایت بکه،
 چون از آوانک کیف کرم.
 ۳۶. چمن دله اشته لاوان طرف آگاردن،
 و مَرزه حرص و طمع طرف بیسیم.
 ۳۷. مَرزه چمن چشمه بی ارزشه چیان توجه بکرنده،
 و اشته راهانک من زیندگی آده.
 ۳۸. وعده ای که اشته ام نوکرر دییه تایید بکه،
 آ وعده ای که کسانیری آدییه که ته حرمت نینده.
 ۳۹. آرسوایی که آوک ترسم چمن سر بایه منک دور آکه،
 چون اشته قانونه چاکنده.
 ۴۰. دیس از اشته فرمانان مشتاقم!
 اشته عدالتک من زیندگی آده!

و

۴۱. خداوندا، مطابقه اشته وعده،
 اشته محبت و اشته نجات، من آرسه.

۴۲ آدمی تانم کسانی نه که من طعنه زننده ایگله جوایی بدیم،
چون از اشته کلامه توکل دارم.

۴۳ حقیقته کلامه چمن گرک کلا آمگی!

چون که اشته قانونانک امید دارم.

۴۴ اشته شریعته همیشه انجام دیم،

تا ابدالآباد!

۴۵ آمن راهک میچم،

چون از اشته فرمانان پشه بییم.

۴۶ پادشاهان پرانک نی اشته لاوان واجم

و شرم ندارم،

۴۷ چون از اشته احکامک کیف کرم،

و آوانه حشم.

۴۸ اشته احکامه حرمت نیم و آوانه حشم،

و اشته دستورانک فیکر کرم.

ز

۴۹ کلامی که اشته خادمه واتره ویر بوغر،

آکلامی نه که منر امیدوار کردم.

۵۰ مصیبتیه وقتک چمن دله قوت اینه که

اشته وعده من زندگی آدیه.

۵۱ متکبره برک من مسخره کرده،

اما از اشته شریعتک دس آنیگیرم.

۵۲ خداوندا، وقتی اشته قانونان که قدیمه اسنده، فیکر کرم،

چمن دله قوت گیریه.

۵۳ پر عصبانی آبییم،

وقتی وینم که شروره آدمان اشته شریعت کشان دس آکته.

۵۴ چمن کییک که غربتکه،

اشته دستوره چمن آواز بیینده.

۵۵ خداوندا، شوه را اشته نامه ویر آورم،

و اشته شریعته انجام دیم.

۵۶ اِم بَرکت چَمَن نَصیب بیه
که اِشته فرمانم انجام دینده.

ح

۵۷ چَمَن دار و ندار خداونده؛
خداوندا قول دَیم که اِشته کلامه انجام بدیم.

۵۸ جان و دلنه گمه که ته منک راضی بیی،

مطابقه اِشته وعده من لطف بکه!

۵۹ وقتی که چَمَن زندگی راهان درباره فکر کرم،

آگردم تا اِشته لاوان انجام بدیم.

۶۰ معطل نکرم،

و اِشته احکامه البجل انجام دیم.

۶۱ اگم چه شروره آدمه تقلا کردرنده من تلک درنده،

اما از اِشته شریعته ویر بنرکرم.

۶۲ شوه نصبه را حیضم،

تا ته اِشته عادلانه قانونان واسنه ستایش بکرم.

۶۳ از همه‌ی کسانینه که ته حرمت نینده،

و اِشته فرمانان انجام دینده نه رفقم.

۶۴ خداوندا، زمین اِشته محبتنه فِته؛

اِشته دستوران من باموج!

ط

۶۵ خداوندا، مطابقه اِشته لاهه

اِشته نوکرنه چاکر رفتار کرده.

۶۶ من باموج که چنجوره درست تشخیص بدیم و من حکمت باموج،

چون اِشته احکامه ایمان دارم.

۶۷ پیش از اِم که مصیبتک دگنم، گمراه یم،

اما اِشته کلامه انجام دیم.

۶۸ ته چاکش و چاکی کری؛

اِشته دستوران من باموج.

۶۹ متکبره چَمَن درباره دوری واجنده،

اَمَّا از دل و جاننه اِشته فرمانان انجام ديم.
 ۷۰ چوان دِلَه سِگه شوار بی احساسا
 اَمَّا از اِشته شریعتک کیف کرم.
 ۷۱ چِمرا چاک ببه که مصیبتک دگسم،
 تا اِشته دستوران باموجم.
 ۷۲ شریعتی که اِشته گرنه برامیه،
 چِمرا هزاران گله طلا و نقره سکک چاکتره.

ی

۷۳ اِشته دسه منشان رچ آکردم و شکل ديم؛
 من فهم آده تا اِشته احکامه باموجم.
 ۷۴ آوه ای که ته حرمت نینده من ویننده و شاد بینده،
 چون از اِشته کلامه امید دارم.
 ۷۵ خداوندا، آز زانم که اِشته قانونه عادلاننده،
 و اِشته وفاداریکه که منر مصیبتک درندم.
 ۷۶ مطابقه وعده ای که اِشته اِم نوکرر آدییه،
 بدا اِشته محبت چمن دِلَه قوت بدیه.
 ۷۷ بدا اِشته رحمت من آرسه تا زنده بمانم،
 چون که از اِشته شریعتک کیف کرم.
 ۷۸ بدا که متکبره سرافکنده بیبینده
 چون اِشتن دوریاننه، چمن حقکشان بدی کرده،
 اَمَّا از اِشته فرمانان درباره فیکر کرم.
 ۷۹ بدا آوه ای که ته حرمت نینده چمن وَر باینده،
 تا اِشته لاوان درک بکرنده.
 ۸۰ بیبی که چمن دِلَه اِشته دستوران کامل انجام بدیه،
 تا شرمنده مَبیم!

ک

۸۱ چمن جان اِشته نجاته را اِشتیاق داره،
 از اِشته کلامه امید دارم.
 ۸۲ چمن چَشمه اِشته وعده انتظارک کم سو بیبینده؛

تک آپرسم: «پس کینی من دلداری دَی؟»
 ۸۳ چون که ایگه توتون کته و پیسه ییلاقچه شوارم،
 اما اشته دستورم ویر برکرده نینده!
 ۸۴ تا کینی اشته ام نوکر گه تُوع بوعره؟
 ته کینی آوه‌ای که من عذاب دَینده داوری گری؟
 ۸۵ متکبره چمه راشان چاله کنده،
 آوه مطابقه اشته شریعت زندگی نکرنده.
 ۸۶ همه‌ی اشته احکامه اعتماد کردنینه؛
 آوه اشته دوریانه من عذاب دَینده؛ چمن داد آرس!
 ۸۷ نزدیک به آوه من زمینک نیست و نابود بکرنده،
 اما از اشته فرمانانک غافل نییم.
 ۸۸ مطابق محبتی که داری من زندگی آده،
 تا لاوانی که واتره انجام بدیم.

ل

۸۹ خداوندا، اشته کلام تا ابد
 آسمانانک محکم پابر جایه.
 ۹۰ اشته وفاداری نسل آندر نسل پابر جایه،
 ته زمینر برقرار کرده، و آ محکم و ندرسه.
 ۹۱ آوه اشته حکمنه تا اُورجین روج بر قرارنده،
 چون همه چی اشته خدمتکه.
 ۹۲ اگم چمن دل خوشی اشته شریعت نبه،
 تا اِسا چمن مصیبتک هلاک آبییه بم!
 ۹۳ اشته فرمانان هرگز ویر بنرکم،
 چون آواننه منر زندگی آدییه!
 ۹۴ از اشته کینم؛ من نجات بده!
 چون از اشته فرمانان پشه اِسیم.
 ۹۵ شروره آدمه کمینشان کرده تا من نابود بکرنده،
 اما از اشته لاوان فکر کرم.
 ۹۶ هر کامله چی ای را حد و اندازه ای ویندمه،

امّا اِشته حَکمه را حد و اندازه ای نییه!

م

۹۷ آخ که از چنده اِشته شریعتنه خَشِم!

تمان روج چمن فکر کنده.

۹۸ اِشته احکامه من چمن دشمنانک حکیم تر کرده،

چون که همیشه منه اِسنده.

۹۹ چمن همه‌ی معلمانک فهمیده تر بییم،

چون اِشته لاوان فیکر کرم.

۱۰۰ ریش سیی آنک فهمیده تر بییم،

چون که اِشته فرمانان انجام دیم.

۱۰۱ بده راهان شیینک پرز کرم،

تا اِشته کلامه انجام بدیم.

۱۰۲ اِشته قانونانک سر پیچی نکرم،

چون ته اِشتن منر تعلیم دییم.

۱۰۳ چنده اِشته کلام چمن مجازه را شیریه،

و چمن گره را عسلکین شیره تر!

۱۰۴ اِشته فرمانه اِسنده که من فهم آدینده،

چمه واسنه هر دوریه راهیکی بیدارم!

ن

۱۰۵ اِشته کلام چمن لنگان را چپروعه،

و چمن راه را نوره.

۱۰۶ قسمم خرده و چمن قسم سرکم،

که اِشته عادلانه قانونان انجام بدیم.

۱۰۷ برکه مصیبتی کی دگسم؛

خداوندا، مطابقه اِشته کلام، من زندگی آده.

۱۰۸ خداوندا، چمن شکر گذاریان قبول بکه،

و اِشته قانونان من باموج!

۱۰۹ چمن جان همیشه خطرکه،

امّا از اِشته شریعته ویر بنرکرم.

۱۱۰ شروره آدمه چمرا تله شان نیه،
 اما از اشته فرمانانک دس آنیگیریم.
 ۱۱۱ اشته لاوان تا ابد چمن ارثیننده،
 چون آوه چمن دله شادینده!
 ۱۱۲ چمن دلکم نیت کرده اشته دستوران انجام بدیم،
 تا ابد و تا آخر را.

س

۱۱۳ حالی به حالیه آدمانک بیزارم،
 اما اشته شریعتنه خشم.
 ۱۱۴ ته چمن پناهگاه و چمن سپرش،
 اشته کلامم امید دوسته.
 ۱۱۵ ای بدکاران منک دور آبا،
 تا چمن خدا احکامه انجام بدیم!
 ۱۱۶ مطابقه اشته وعده چمن دسته بیگی تا زنده بمانم،
 و مرز امیدی کی که دارم سرافکنده بیبیم!
 ۱۱۷ من اشته دسان دلک نیا بدار، تا در آمان بیبیم،
 و اشته دستوران همیشه چمن نظرک بدارم.
 ۱۱۸ ته همه ی کسانی که اشته دستورانک دیم آگاردنده خار زانی؛
 چون چوان مکر و حيله بیهودیه.
 ۱۱۹ ته زمينه همه ی شروره آدمان ایگله تفاله ای شوار فرآدی؛
 چمه واسنیه که اشته لاوانه خشم.
 ۱۲۰ اشته ترسک چمن جان لرزه؛
 و اشته داوری یانک ترسم.

ع

۱۲۱ آچی ای که انصافه و آچی ای که درسته انجامم دییه؛
 من ظالمان دسک درمرن.
 ۱۲۲ اشته ام نوکره مطمئن بکه که آوه چاکي کری،
 و مرز متکبره منه ظلم بکرنده.
 ۱۲۳ چمن چشمه اشته نجاته انتظارک کم سو آیبینده،

اِم که کینی اِشته عادلانه وعده عمل کری!
 ۱۲۴ اِشته اِم نوکرنه مطابقه اِشته محبت رفتار بکه،
 و اِشته دستوران من باموج!
 ۱۲۵ از اِشته نوکرم، من فهم آده
 تا اِشته لاوان درک بکرم!
 ۱۲۶ خداوندا اَ وقت آرسه که ته عمل بکری،
 چون که اِشته شریعتشان اِشکسه.
 ۱۲۷ پس، اِشته احکامنه خَشِم،
 قزلک پرتَر، خالصه قزلکین پرتَر خَشِم.
 ۱۲۸ چمه واسنه، از زانم که اِشته همه ی فرمانه درستنده،
 از هر نادرسته راهی کی بیزارم!

پ

۱۲۹ اِشته لاوه چنده عجیبنده،
 چمه واسنه، چمن دل و جان نه اَوان انجام دیم.
 ۱۳۰ اِشته کلامه درک کردن انسانه نور آدیه،
 و ساده دله آدمه فهمیده کره.
 ۱۳۱ چمن گره آکرم، لَح لَح زنم،
 چون که اِشته احکامه را مشتاقم!
 ۱۳۲ اِشته دیمه آگردان چمن طرف و من لطف بکه،
 آجوره که کسانی حَقک لطف کری که اِشته نامنه خَشنده.
 ۱۳۳ مطابقه اِشته وعده چمن قدمان محکم و پابرجا نیا بدار،
 و مرز هیچ خطایی منک پیروز آبی.
 ۱۳۴ من آدمان ظلمک نجات بده،
 تا اِشته فرمانان انجام بدیم.
 ۱۳۵ اِشته دیمه نوره اِشته اِم نوکره را دتاوان،
 و اِشته دستوران من باموج!
 ۱۳۶ چمن چَشمانک ایگله روارِی شوار آسرگ آربیر،
 چون مردم اِشته شریعته انجام نیدیرنده.

ص

۱۳۷ خداوندا، ته عادلش
 و اشته قانونه درستنده!
 ۱۳۸ لاوانی که ته واتره، عدالته دلک،
 و فاداری کامله دلک اِسنده.
 ۱۳۹ چمن غیرته آتش من سوجانسر،
 چون که چمن دشمنه اشته کلامه ویر برکرنده.
 ۱۴۰ اشته وعده چاک آزمایش بییه،
 و اشته اِم نوکر اونه حَشه.
 ۱۴۱ هر چند از حقیر و ناچیزم،
 اما اشته فرمانان ویر بنرکم.
 ۱۴۲ اشته عدالت ابدیه عدالته،
 و اشته شریعت حقیقته.
 ۱۴۳ سختی و فشارک اِسَم،
 اما اشته احکامه چمن دله خوشی نده.
 ۱۴۴ اشته لاهه تا ابد عدالتنده؛
 من فهم آده تا زنده بمانم!

ق

۱۴۵ جان و دلنه ته داد کرم؛ خداوندا، چمن جوابه بده،
 و از اشته دستوران انجام دیم.
 ۱۴۶ از ته داد کرم؛ من نجات بده!
 تا از اشته لاوان انجام بدیم.
 ۱۴۷ اوفتوعه برآمینه پران حیضم و ته کمکه را داد کرم؛
 اشته کلامم امید دِوسته.
 ۱۴۸ شوه را تا تولیصیبی چشم هندیگر سر اِنیم،
 تا اشته وعدک فکر بکرم.
 ۱۴۹ مطابقه اشته محبت چمن صصبه بشنو!
 خداوندا، مطابقه اشته عدالت، من زندگی آده!
 ۱۵۰ کسانی که بده نیتنه من عذاب دیننده من نزدیک آیینده،
 اوه اشته شریعتک پر دورنده!

۱۵۱ اما ای خداوند، ته نزدیکش؛
و همه‌ی اشته احکامه حقیقتنده.
۱۵۲ اشته لاوانک خیلی وقته زانسمه
که ته اشته لاور تا ابد برقرار کردند.

ر

۱۵۳ چمن مصیبتنه بینه و من آزاد بکه،
چون که اشته شریعتنه ویر بیزکردم.
۱۵۴ چمن حقک دفاع بکه و من آزاد بکه!
مطابقه اشته وعده من زندگی آده!
۱۵۵ نجات، شروره آدمانک دوره،
چون که آوه اشته دستوران پشه نینده.
۱۵۶ ای خداوند اشته رحمت عظیمه؛
مطابقه اشته قانونان من زندگی آده!
۱۵۷ کسانی که من عذاب دینده و چمن دشمننده پرنده،
اما از اشته لاوانک سر پیچی نکرم.
۱۵۸ خیانت کاران وینم و آوانک بیزارم،
چون که اشته احکامه انجام ندینده.
۱۵۹ دیس که اشته فرمانان نه چنده خشم،
مطابقه اشته محبت، من زندگی آده!
۱۶۰ همه‌ی اشته لاه حقیقتنده،
و اشته عادلانه قانونه گله به گله، تا ابد باقی ماننده.

ش

۱۶۱ حاکمه بی دلیل من عذاب دینده،
اما چمن دلّه اشته کلامه هیبتک ترسیه.
۱۶۲ از اشته کلامک شادم
آکسی شوار که پيله گنجیشی پیدا کرده!
۱۶۳ از دُوریک متنفر و بیزارم،
اما اشته شریعت نه خشم.
۱۶۴ اشته عادلانه قانونان واسنه،

روجی هفت را ته ستایش کرم.
 ۱۶۵ کسانی که اشته شریعتنه خَشِنده پر آرامش دارنده،
 و هیچ چی نتانه آوان گل بزنه.
 ۱۶۶ خداوندا، چمن امید اشته نجات که،
 و اشته احکامه انجام دیم.
 ۱۶۷ چمن جان اشته لاوان انجام دیه،
 و آوان نه پر خَشِم.
 ۱۶۸ اشته فرمانان و لاوان انجام دیم،
 چون چمن همه‌ی راهه اشته چشمه پرانکنده.

ت

۱۶۹ خداوندا، بدا چمن چره اشته درگاه آرسه؛
 مطابقه اشته کلام من فهم آده.
 ۱۷۰ بدا چمن مندته صص اشته درگاه آرسه؛
 مطابقه اشته کلام من آزاد بکه!
 ۱۷۱ چمن لوان نه ته ستایش کرم،
 چون که ته اشته دستوران من آموجی!
 ۱۷۲ چمن زوانه اشته کلامه آوازه خوانیه،
 چون که اشته همه‌ی احکامه درستنده!
 ۱۷۳ بدا اشته دَسَه چمن کمکه را حاضر بیبیه،
 چون که آز اشته فرمانانم انتخاب کردند.
 ۱۷۴ خداوندا اشته نجاته مشتاقم،
 و اشته شریعت چمن دِلَه خوشییه!
 ۱۷۵ بدا چمن جان زنده بمانه و ته ستایش بکرم
 و بدا اشته قانونه چمن داد آرسنده.
 ۱۷۶ ایگله عین آبییه پسی شوار، گمراه آبییم؛
 اشته ام نوکره پشه بگرد،
 چون که اشته احکامم ویر برکرده نینده!

چمن کمک خداوندہ طرفنیہ

۱ چمن سرہ کفا آورم و چمن چشمانہ کوهان دییسم؛
چمن کمک کاردنہ آرسہ؟
۲ چمن کمک خداوندہ طرفنیہ
کہ آسمان و زمینش خلق کردہ.

۳ آنرزہ اشته لنگہ بلغزیہ؛
آپی کہ اشته ویراجینہ، پینکی زنہ!
۴ آکہ اشته قومہ ویراجینہ
نہ پینکی زنہ و نہ خون آشی!

۵ خداوند اشته ویراجینہ!
خداوند ایگہ سادیمہ ای شوار اشته وُرک وندرِسہ تا تہ ویراجین بیبی!
۶ نہ اُفتوعہ روجہ را تہ اذیت کریبہ؛
و نہ مانگہ نُوعہ شُوک.

۷ خداوند تہ ہر بدی ای کی ویراجین بی؛
ا اشته جانہ ویراجین بی!
۸ خداوند اشته شیین و آمینہ ویراجین بی،
إسا نہ تا بہ آبد!

۱۲۷

اگم خداوند کیبہ بینو مکرہ

سلیمانہ مزمور

۱ اگم خداوند کیبہ بینو مکرہ،
کسانی کہ اوہ بینو کردندہ بیہودہ زحمت گشندہ؛
اگم خداوند شہرہ نیگہبانی مکرہ،
نگہبانہ بیہودہ نیگہبانی دیندہ!
۲ بیہودیہ کہ تولیصیبی زو ہیزا

و شوه را آرع خوسا،

وزحمتنه نان خرا؛

چون آ کسه ای که خداوند را عزیزنده، وقتی که خونه دلکِ اسنده،
خداوند چوان روزی چوان را آماده کره.

^۳ خُردنِه، میراثی خداونده ظرفِ نه اسنده،

آوه، پاداشی اسنده که خداوند آدمه آدیه.

^۴ خوردنه ای که ایگله جوانه مردکه را دونیا آینده،

تیرانی شوارنده که ایگله دلاوره مردکی دسکِنِدِه.

^۵ خسه ببا آکسی که اِشتن تیره یاگا، اِنجوره تیران نه فِت آکره!

وقتی که آ اِشتن دشمنان نه شهره دروازه وِرک لاهه کره، هرگز سرافکنده
نیبی.

